

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 6/343, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2004, č. j. 9 Az 199/2003 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti..
- III.** Odměna advokáta JUDr. Davida Černého **se u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2003, č. j. OAM-3077/VL-07-SE01-2002. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyslovil, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Městský soud dospěl k závěru,

že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci, proto žalobu zamítl.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně však pouze namítá, že městský soud posoudil uvedenou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu, a že shledává vážná pochybení v řízení u všech dosavadních orgánů. Uvádí také, že se obává návratu na Ukrajinu, kde mu údajně hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Vzhledem k tomu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu (Městského soudu v Praze) režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., konkrétně však pouze namítá nezákonnost napadeného rozsudku (domnívá se totiž, že mu měl být azyl udělen, neboť má obavu z politického pronásledování na Ukrajině) a dále blíže nespecifikovaná vážná pochybení v řízení jak před městským soudem, tak před žalovaným.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 17. 6. 2002 stěžovatel podal žádost o udělení azylu, kde uvedl, že o azyl žádá proto, že na Ukrajině neměl peníze ani práci, do České republiky proto přijel za prací. Z protokolu o pohovoru k důvodům jeho žádosti vyplynulo, že stěžovatel skutečně přijel do České republiky za prací. O azyl pak žádá proto, že mu skončilo vízum a on si chce zlegalizovat pobyt. Žádné jiné potíže na Ukrajině neměl. Žalovaný mu rozhodnutím ze dne 28. 7. 2003 azyl neudělil z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a rozhodl, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Předně je třeba uvést, že stěžovatelova kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti a stěžovatel (ani jeho zástupce) kasační stížnost nedoplnil a důvody kasační stížnosti blíže nekonkretizoval, přestože k tomu byl soudem vyzván (usnesením ze dne

9. 3. 2005 doručeným stěžovateli dne 15. 3. 2005 a ustanovenému zástupci dne 14. 3. 2005). Nejvyšší správní soud však seznal, že nevyhovění výzvě za dané situace nebrání věcnému projednání kasační stížnosti, ovšem v jejím omezeném rozsahu.

Stěžovatelovy konkrétní námitky spadají pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení. Stěžovatel má totiž zato, že mu měl být azyl udělen z důvodu jeho strachu z pronásledování z politických důvodů. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před městským soudem nikdy neuvedl, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že má obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (tuto skutečnost poprvé zmínil až v kasační stížnosti). Naopak vždy tvrdil, že do České republiky odešel za prací a azylovým řízením si zde chce zlegalizovat pobyt. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že ekonomické problémy žadatele o azyl v zemi původu nejsou azylově relevantním důvodem (např. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, kde soud uvedl, že *ekonomické problémy žadatele o azyl v zemi původu, nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu* nebo rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, kde bylo konstatováno, že *obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické*; oba citované rozsudky jsou k přístupné na webových stránkách Nejvyššího správního soudu). Postup žalovaného i městského soudu byl tak v souladu se zákonem a naplnění tvrzeného důvodu kasační stížnosti uvedeného v 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebylo zjištěno.

Stěžovatel dále obecně namítal, že shledal vážná pochybení v řízení před správním orgánem i soudem, avšak bez toho, aby uvedl jakákoli bližší upřesnění. Takto uvedené námitky ovšem nelze považovat za řádně uplatněné důvody kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť ty musí být stěžovatelem vymezeny nejen po stránce právní (tj. která zákonná ustanovení má za porušená), ale zejména skutkové (tj. v čem konkrétně namítanou nezákonnost spatřuje). V případě těchto námitek tak stěžovatel neučinil a nelze se jimi proto zabývat; Nejvyšší správní soud je totiž zásadně vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů,

celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu